

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 303/2539

พนักงานอัยการจังหวัดพังงา โจทก์ นาย สมศักดิ์ ตันศิริจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ป่าไม้ มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 54, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 72 ตี, พ.ร.บ.ป่าไม้(ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 22, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 350, ป.วิ.อ. มาตรา 35, ป.อ. มาตรา 147, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 161, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 266, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 190, ป.วิ.อ. มาตรา 193, ป.อ. มาตรา 375, พ.ร.บ.ปกครองท้องถิ่นที่ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 334

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้การแจ้งสิทธิการครอบครองที่ดินที่เกิดเหตุของ ส. ซึ่งเป็นนายของจำเลยไม่สมบูรณ์ตามกฎหมายแต่ก็เป็นหลักฐานสนับสนุนว่า ส. ได้ครอบครองที่ดินนั้นก่อนประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2497 ใช้บังคับที่ดินดังกล่าวจึงไม่ใช่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ มาตรา 4(1) เมื่อ ส. ยกที่ดินนั้นให้จำเลยจำเลยจึงมีสิทธิครอบครองโจทก์ ฟ้อง และ แก้ไข คำฟ้อง ว่า เมื่อ ระหว่าง วันที่ 1 พฤษภาคม 2532 เวลา กลางวัน ถึง วันที่ 25 สิงหาคม 2532 เวลา กลางวัน ต่อเนื่อง กันจำเลย บุกรุก ก่อสร้าง แผ้วถาง ป่า เผา ป่า อันเป็น การ ทำลาย ป่า เข้ายึดถือ ครอบครอง ป่า เพื่อ ตนเอง คิด เป็น พื้นที่ 25 ไร่ 2 งาน 90 ตารางวา โดย ไม่ได้ รับ อนุญาต จาก พนักงาน เจ้าหน้าที่ เหตุ เกิด ที่ ตำบล ท้ายช้าง อำเภอ เมือง พังงา จังหวัด พังงา ขอให้ ลงโทษ ตาม พระราชบัญญัติ ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 54, 72 ตี วรรคสอง พระราชบัญญัติ ป่าไม้(ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 22 พระราชบัญญัติ ป่าไม้ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2524 (ที่ ถูก เป็น พ.ศ. 2522) มาตรา 7 และ ให้ จำเลย คนงานผู้รับจ้าง ผู้แทน และ บริวาร ของ จำเลย ออก ไป จาก เขต ป่า ด้วยจำเลย ให้การ ปฏิเสธ ศาลชั้นต้น วินิจฉัย ว่า ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ไม่ใช่ ป่า และ จำเลยมีสิทธิ ครอบครอง ใน ที่ดิน ที่เกิดเหตุ พิพากษายก ฟ้องโจทก์ อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 วินิจฉัย ว่า ที่ดิน ที่เกิดเหตุ เป็น ป่า แต่จำเลย เข้า ครอบครอง โดยสุจริต ขาด เจตนา อันเป็น องค์ประกอบ ความผิดจำเลย ไม่มี ความผิด ตาม ฟ้อง พิพากษายืนจำเลย ฎีกา โดย ผู้พิพากษา ซึ่ง พิจารณา และ ลงชื่อ ใน คำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาต ให้ ฎีกา ใน ปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "ทางพิจารณา โจทก์ นำสืบ ว่า เมื่อ วันที่ 23 สิงหาคม 2532 นาย เสถียร ศิริลักษณะพงศ์ หัวหน้า หน่วย ป้องกัน รักษา ป่า

คำพิพากษา

ที่ พ.ง.1 (พังงา) ได้รับ หนังสือ จาก กรมป่าไม้ ว่า มี การ บุกรุกพื้นที่ ป่า บริเวณ บ้านวังหม้อแกง ริมถนน สาย พังงา-บางเตย-ทับปุด จึง ร่วม กับ นาย เจียด โชติช่วง ป่าไม้ อำเภอ เมือง พังงา นาย เขารัตน์ ตันตราพรพงศ์ หัวหน้า หน่วย จัดการ ป่า ชาย เล่น กับพวก ออก ตรวจ พื้นที่ ดังกล่าว ปรากฏว่า จำเลย จ้าง คน บุกรุก แผ้วถาง ป่ามี เนื้อที่ ประมาณ 30 ไร่ โดย ถม ทราบ แล้ว ประมาณ 20 ไร่ จึง ร้องทุกข์ต่อ พนักงานสอบสวน เมื่อ วันที่ 25 สิงหาคม 2532 ต่อมา วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2533 จำเลย มอบตัว ต่อ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ชั้นสอบสวนจำเลย ให้การ รับ ว่า ได้ บุกรุก และ แผ้วถาง ที่ดิน ที่เกิดเหตุ จริงเนื่องจาก เป็น ที่ดิน ของ ตน ซึ่ง ได้ มาจาก นาง สุจินต์ ผลงาม ยกให้ จำเลย นำสืบ ว่า ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ไม่มี สภาพ เป็น ป่า แต่ มี สภาพเป็น สวน จาก เดิม เป็น ที่ดิน ของ นาง สุจินต์ ยา ยของ จำเลย โดย มอบ ให้ นาย เกษม เสรีกุล ซื้อ แทน จาก นาย โยธินหรือจำย

สวนพรหม และ นาง สิวบัวหรือบัน เรือเรียบ เมื่อ วันที่ 27 เมษายน 2486หลังจาก นั้น นาง สุจินต์ เข้า ครอบครอง ทำประโยชน์ ใน ที่ดิน ดังกล่าว ตลอดมา เมื่อ ถึง ปี 2498 นาง วงษ์ ยมนา ผู้ใหญ่บ้าน นำ ใบ แบบ แจ่ง การ ครอบครอง ที่ดิน (ส.ค.1) มา ให้ นาย เจ้ สามี ของ นาง สุจินต์ เพื่อ กรอก ข้อความ นาย เจ้ จึง ให้ นาย ประสิทธิ์ ตัณศิริ บิดา จำเลย เป็น ผู้ เขียน ข้อความ แทน โดย ระบุ ชื่อ นาย เจ้ เป็น เจ้าของ ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ตาม เอกสาร หมายเลข 29 และ 30 ปรากฏว่า นาย เจ้ มิได้ ทำ แบบ แจ่ง การ ครอบครอง ที่ดิน (ส.ค.1) ไป ยื่น ต่อ ทางราชการและ นาย เจ้ ถึงแก่กรรม เมื่อ ปี 2499 ต่อมา ปี 2528 กรมทางหลวง ตัด ถนน สาย พังงา-บางเตย-ทับปุด ผ่าน ที่ดิน ที่เกิดเหตุ และได้ จ่าย ค่าชดเชย ให้ นาง สุจินต์ 22,900 บาท ตาม เอกสาร หมายเลข 37นอกจาก นี้ นาง สุจินต์ ยัง ได้เสีย ภาษีบำรุงท้องที่ ใน ที่ดิน ที่ เกิดเหตุ ตลอดมา จำเลย ได้รับการ ยกให้ ที่ดิน ที่เกิดเหตุ จากนาง สุจินต์ เมื่อ วันที่ 15 มกราคม 2531 ตาม เอกสาร หมายเลข 35จาก นั้น จำเลย ได้ เข้า ครอบครอง ทำประโยชน์ ใน ที่ดิน ต่อ จาก นาง สุจินต์ ใน เดือน พฤษภาคม 2532 จำเลย เข้า ปรับปรุง พื้นที่ โดย ตัด ฟัน ต้น ไม้แล้ว นำ ทราบ มา ถม ต่อมา วันที่ 14 กรกฎาคม 2532 ระหว่าง ที่ จำเลยกำลัง ถม ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ได้ มี นาย เสถียร กับพวก มาตรวจ สอบ จำเลย ได้ แสดง หลักฐาน เกี่ยวกับการ ได้ มา ของ ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ให้ ดูซึ่ง นาย เสถียร กับพวก มิได้ ห้ามปราม จำเลย แต่อย่างใด จำเลย มา ทราบ ภายหลัง ว่า ใน วันที่ 23 สิงหาคม 2532 นาย เสถียร กับพวก ได้ ตรวจสอบ ที่ดิน ที่เกิดเหตุ อีก ครั้ง แล้ว ได้ไป ร้องทุกข์ กล่าวหา จำเลย บุกรุก ป่า ชาย เลน หาดคลองคลี จำเลย จึง เข้า มอบตัว ต่อ พันตำรวจโท เอภิวิทย์ ธุระทอง พนักงานสอบสวน เพื่อ ต่อสู้ คดี สำหรับ ที่ดิน ที่เกิดเหตุ จำเลย ได้ ยื่น คำขอ ออก หนังสือ รับรองการ ทำประโยชน์ (น.ส.3ก.) เมื่อ เดือน มิถุนายน 2532 ใน ระหว่าง ที่กำลัง รังวัด ที่ดิน ที่เกิดเหตุ เพื่อ ออก หนังสือรับรองการทำประโยชน์(น.ส.3ก.) จำเลย ถูก แจ้งความ กล่าวหา ว่า บุกรุก ที่ดิน ที่เกิดเหตุ นี้พิเคราะห์ แล้ว คดี มี ปัญหา วินิจฉัย ตาม ฎีกา ของ จำเลย ว่า ที่ดิน ที่เกิดเหตุ มิใช่ ป่า ตาม พระราชบัญญัติ ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4(1)แต่ เป็น ที่ดิน ที่ จำเลย มีสิทธิ ครอบครอง ก่อน ประมวลกฎหมายที่ดินพ.ศ. 2497 ใช้ บังคับ จำเลย จึง ไม่มี ความผิด ตาม พ้อง หรือไม่ จำเลยนำสืบ ว่า ที่ดิน ที่เกิดเหตุ นาง สุจินต์ ยายของ จำเลย ได้ ครอบครอง ทำ เป็น สวน จาก โดย นาย เกษม เป็น ผู้ซื้อ แทน จาก นาย โยธิน และ นาง สิวบันหรือบัน เมื่อ วันที่ 27 เมษายน 2486 ตาม สัญญา ซื้อ ขาย ที่ดิน เอกสาร หมายเลข 33 ใน ปี 2498 นาง สุจินต์ ได้ ให้ นาย ประสิทธิ์ บิดา ของ จำเลย แจ้ง สิทธิ ครอบครอง ที่ดิน (ส.ค.1)ใน นาม ของ นาย เจ้ สามี ของ นาง สุจินต์ ปรากฏ ตาม แบบ แจ่ง การ ครอบครอง ที่ดิน เอกสาร หมายเลข 30 แต่ นาย เจ้ ป่วย จึง มิได้ นำ แบบ แจ่ง การ ครอบครอง ที่ดิน ดังกล่าว ไป ยื่น ต่อ ทางราชการ และ นาย เจ้ ถึงแก่กรรม วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2499 ต่อมา ใน ปี 2528 กรมทางหลวง ตัด ถนนสาย พังงา-บางเตย-ทับปุด ผ่าน ที่ดิน ที่เกิดเหตุ และได้ จ่ายเงิน ค่าตอบแทน พืชผล ให้ นาง สุจินต์ จำนวน 22,900 บาท นาง สุจินต์ ได้เสีย ภาษีบำรุงท้องที่ ใน ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ตลอดมา จำเลย ได้รับการ ยกให้ ที่ดิน ที่เกิดเหตุ จาก นาง สุจินต์ เมื่อ วันที่ 15 มกราคม 2531ตาม หนังสือ ยกให้ เอกสาร หมายเลข 35 เห็นว่า การ แจ้ง สิทธิ การ ครอบครองของ นาง สุจินต์ ใน ที่ดิน ที่เกิดเหตุ แม้ จะ ไม่สมบูรณ์ ตาม กฎหมาย แต่ ก็ เป็น หลักฐาน สนับสนุน ว่า นาง สุจินต์ ได้ ครอบครอง ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ก่อน แล้ว พยาน จำเลย นำเข้า ว่า ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ไม่มีสภาพ เป็น ป่า นาง สุจินต์ ได้ ครอบครอง ทำประโยชน์ ทำสวน จาก ใน ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ตั้งแต่ ปี 2486 ก่อน ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. 2497ใช้ บังคับ ฉะนั้น นาง สุจินต์ เป็น ผู้ได้ ที่ดิน ที่เกิดเหตุ มา ตาม ประมวลกฎหมายที่ดิน ที่ดิน ที่เกิดเหตุ จึง ไม่ใช่ ป่า ตาม

พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4(1) เมื่อ นาง สุจินต์ ยก ที่ดิน ที่เกิดเหตุ ให้ จำเลย จำเลย
จึง มีสิทธิ ครอบครอง ที่พิพาท ฎีกา ของ จำเลย ฟังชั้นที่ ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษายก ฟ้อง
ศาลฎีกา เห็นฟ้อง ด้วย ใน ผล "พิพากษายืน

องค์คณะ

มงคล สระภู่น . อธิราช มณีภาค . วุฒิ คราวุฒิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th .
<https://thaideka.online/deka/303/2539>